

Suzana Švent: Akti

17. 3.–17. 4. 2014

Razstavišče Gorenje, Velenje

Postavitev razstave: Suzana Švent

Prenasičenost umetnostnega trga z obilico hibridov intertekstualnih del različnih medijev, ki praviloma lovijo ravnotežje med kičem in pastišem, je odraz današnjih tako lokalnih kot globalnih umetniško-kulturnih tendenc. Zato je še posebej presenetljiva vrnitev mlade slikarke Suzane Švent k figuraliki, in sicer tradicionalni tematiki akta, ki je paradoksalno novost in osvežitev na regionalni umetniški sceni.

Suzana Švent, ki je januarja zaključila študij slikarstva na ALUO v Ljubljani pod mentorstvom profesorjev Hermana Gvardjančiča in Sergeja Kapusa, se je v galeriji velenjskega Razstavišča Gorenje predstavila s svojo sedmo samostojno razstavo Akti.

Zaradi združitve moči osnovnih likovnih postavk, ki se kažejo v samosvojih in inovativnih posegih znotraj slik ženskih in moških teles, tematika akta vedno znova privlači mlado umetnico. Na tokratni razstavi je bilo na ogled osem aktov, in sicer pet ženskih in trije moški. Razstavo je Šventova postavljala sama, pri čemer je sledila cilju, da akti učinkujejo v prostoru, medsebojno sodelujejo in s postavitvijo krepijo drug drugega. Razstavljena dela predstavljajo zgolj drobec umetniškega obširnega ciklusa, ki ga je začela ustvarjati že v času študija, in so rezultat njenega nenehnega raziskovanja in eksperimentiranja s slikarskim likovnim medijem. V nekajletnem obdobju je s posebno kombinacijo tehnike, barve in risbe izoblikovala precej prepoznavno samostojno likovno govorico, zato je ni presenetljivo, da so akti narejeni v mešani tehniki; ustvarjeni z ogljem, akrilom in jupolom, ki mu je dodajala mekol.

Pri njihovem ustvarjanju se je opirala na živi model, saj je fizična prisotnost modela za umetnico izjemno pomembna. Pravi namreč, da pri svojem ustvarjanju nenehno izhaja iz njega, iz izraza, ki ji daje izziv, a ga hkrati dodatno slikarsko preigrava. Dela Suzane Švent se osredotočajo na polemiko prepletanja linije in barve znotraj akta, ki je nosilec psi-

Izziv raznolikosti, ki se skriva v izraznosti poziranja in gestikulacije, umetnico inspirira z raznimi oblikami in posebnimi vizualnimi sladlicami.

holoških vsebin. Izziv raznolikosti, ki se skriva v izraznosti poziranja in gestikulacije, umetnico inspirira z raznimi oblikami in posebnimi vizualnimi sladlicami.

Psihološko sugestivni akti, ki nihajo med abstrakcijo in ekspresionističnim slogom, so antiromantični portreti subjektov, ki se soočajo z neprizanesljivo brutalno inšpekcijo mlade slikarke. Ko se gledalec prvič sreča z njenimi akti, takoj opazi močno izraženo ekspresivnost in figuraliko. Ta ji je od nekdaj blizu, čeprav jo je v času študija in eksperimentiranja poskušala opustiti, a se ji je vrnila kot bumerang, mogoče še izrazitejša, pravi. Upodobljene figure obvladujejo slikarsko površino s svojo impozantnostjo, figuralno distorzijo, grotesko in dokaj izraženo erotičnostjo. Vsem je skupna masivnost, monumentalnost in s tem dimenzionalnost teles.

Šventova golo telo prikaže kot čutno izpovedno orodje, ki je markirano v deformacijah. Njene podobe, skozi katere nam

želi približati krhkost naše lastne eksistence, so izraz potrebe po likovnem izpovedovanju. Umetničin namen ni upodobiti mit o večni (digitalni) mladosti in (retuširani) lepoti, temveč s pomočjo upodobljenih figur v gledalcu obuditi avto-refleksijo in samozavedanje o lastni telesnosti, smrtnosti in minljivosti. Repulzija, ki jo popačena, groteskna podoba izzove v opazovalcu, obudi spomin na *memento mori*, neizogibno minljivost in smrtnost naših življenj. Figuralna deformacija tako razkriva notranji svet slikarke, ki ga ustvari s prepletanjem črt, barv in oblik.

Njena poteza je izjemno ekspresivna, emocionalna, močna. Barvna paleta vključuje različne odtenke zelene, modre in rjave. Z barvnimi premazi, madeži in dripingom obdeluje platno, kar najbolje ponazarja akt, na katerem je upodobljena figura, ki opazovalcu kaže hrbet. Barvna razmerja se konstruirajo skozi umetniško doživetje razmerij, ki jih zaznava na modelu. Posledično barve nanaša debelo in tanko, grobo

Šventova golo telo prikaže kot čutno izpovedno orodje, ki je markirano v deformacijah.

in gladko, transparentno, neprozorno. Linija Šventove niha med krhkostjo, krčevitostjo, fragmentiranostjo in oglatostjo. Gestikulacija, distorzija, subjektivno polaganje barve in risarski rokopis odsevajo avto-refleksivno psihološko atmosfero. Tako je mogoče čustveno izpoved razbrati iz barvne kombinacije in linijske ambivalentnosti, figure pa odražajo slikarkino nihanje razpoloženja.

Umetnica s pomočjo čutnih sensorjev konstruira predmet instinktivno, telo postane center senzorične in duševne izkušnje, zato se gledalec z akti poistoveti tudi na zunaj. Gledalčevo telo izrine likovno delo, ki ga zaznamujeta grotesknost in samosvoja izmaličenost, in gledalca šokira, prestraši, saj v njem vzbudi neprijeten občutek, da bi bil sam takšen. Čeprav razgaljeno telo deluje ranljivo in pasivno, omenjene figure to vsekakor niso. Ker Šventova v svojo slikarsko tehniko implicira občutek in je njeno občutenje ob pojavu enako temu, kar vidi na pojavu, upodobljene ženske izgubijo klasično vlogo, v kateri so zapeljivke moškega pogleda.

Metamorfoza feminilne oblike ponuja gledalcu nekonformistične telesne elemente brez klasične lepote, zato občuti psihološko težo in odpor, ne pa spolne privlačnosti aktov. V likovnem opusu Suzane Švent lahko zasledimo njeno prizadevanje, da vzpodbudi in spremeni vlogo (pasivnega) opazovalca v aktivno sodelujoči subjekt v ustvarjanju in izmenjavi različnih sfer pomenov, ki nastanejo v primeru aktivnega dialoga med pričujočimi likovnimi deli in njeno publiko.

Stafani Silli